

Og dér er jeg så også nødt til at komme med en bemærkning til fagbevægelsen om, at man ikke skal være så konservativ, men man skal se med et åbent sind på de muligheder, der bliver med spændende nye arbejdspladser og arbejde på skæve tidspunkter i forhold til det, en traditionel fagforeningsboss måske synes er det mest passende.

Så skal jeg komme med nogle bemærkninger om de handicappede. Vi synes, det er meget vigtigt for et samfund som det danske, at alt det, vi overhovedet kan bruge en ny teknologi til med hensyn til at fremme bevægelsesmuligheder og kommunikationsmuligheder for handicappede, er noget, vi skal tage med.

Og selv om den røde lampe er tændt, skal jeg til sidst sige om de bemærkninger, der er omkring borgerkortet, at vi glæder os over, at der nu står betragtninger omkring frivillighed; men vi savner stadig væk, at også private får mulighed for at udstede borgerkort, så borgerne selv kan bestemme, om de vil bruge det til at tanke benzin og leje videofilm, eller hvad de vil bruge det til. Staten skal ikke have monopol på borgerkortet. Det synspunkt synes vi også lige skal gøres gældende i dag.

Bruno Jerup (EL):

Det er udmærket, at regeringen i redegørelsen lægger op til at fremme en dansk model på IT-området, hvor man stræber efter at få et informationsfund, som bliver et gode for alle borgere, og man kan sige, at set under den synsvinkel er redegørelsen faktisk et skridt frem i forhold til den, vi fik sidste år. Det er også godt, at der lægges vægt på at gøre info-samfundet tilgængeligt for alle, herunder forskellige handicapgrupper. Det er bestemt noget, som vi fra Enhedslistens side støtter.

Men det er en fejlagtig opfattelse, hvis man tror, at teleliberaliseringen skulle være fremmende for ideen om at skabe et infosamfund for alle. Tværtimod er teleliberaliseringen et element i infrastrukturen, som trækker den modsatte vej, og som ministeren med sin målsætning vil være nødt til at modarbejde med alle mulige andre initiativer. Det er ikke noget godt udgangspunkt for en dialog og for handling, at infosamfundet er uafvendeligt – uanset om vi ønsker det eller ej, som der står.

Folketinget og ministeren bør i stedet for tage det udgangspunkt, at IT er skabt af mennesker og skal bruges af mennesker, og derfor vil det også være naturligt, at det er mennesker, der

afgør omfanget og brugen af IT og udviklings-tempoet. Man kunne næsten få det indtryk, at IT udvikler sig efter naturlove, som er uden for menneskets kontrol.

Det er muligt, at der er kræfter i Danmark og i verden, som ønsker, at man skal se på det på den måde, at der er fuldstændig frit løb, men det behøver vi i Folketinget ikke at falde på halen for. Det erkender ministeren også ved bl.a. at fastslå, at problemet med at skabe et infosamfund for alle ikke løses af sig selv, f.eks. ved hjælp af markedet, men at det kræver en bevidst politisk og samfundsmæssig indsats. Den ledetråd bør ministeren holde fast i og ikke hælde sit hoved til markedsøkonomiske modeflip og andre trends.

Et bevidst valg kan f.eks. være en øget satsning på IT i skolen. Liberaliseringen eller markedet vil aldrig hjælpe os i den forbindelse, for det handler om noget ganske andet. Det handler om uddannelse i brug af nye redskaber og nye kommunikationsmidler.

Men netop i den udvikling er der et farligt spændingsfelt mellem form og indhold. Mængden af information og lagret viden har intet med reel forståelse at gøre. Biblioteker har eksisteret i mange år med fagbøger, håndbøger og vejledninger til alt muligt, men selv om eksistensen af disse er godt, så skaber det ikke automatisk større viden og større forståelse. På samme måde med IT. IT kan lige så vel føre til overfladiskhed og tanketomhed.

Hvis man f.eks. i efteruddannelsen alene ser på lærernes evne til at trykke på taster og ikke gør noget grundigt ved det formidlingsmæssige, kan man risikere at ende i en blindgyde på det område. Det er også udmærket, at man udvikler informationskiosker, og at der skaffes forskellige typer af informationer direkte ind i stuen, hvis man ønsker det.

Men det bør understreges, at mange af de behov, som borgerne har i forhold til service- og velfærdsydelser, ikke er af rent IT-mæssig art. Det er vigtigt at fastholde det humanistiske i det offentlige servicesystem. Når en bistandsmodtager eller en ældre pensionist ønsker at snakke med et menneske om nogle problemer, så er det en dårlig løsning, at hun henvises til at bruge sit borgerkort og et tastatur – og så kan hun bare gå i gang, kunne man sige. Det må det ikke føre til; det mener vi er en forkert udvikling, for mange af de former for kommunikationer, der er imellem mennesker, er på et andet plan end alene ren informationsøgning. Det må heller ikke